

Zsigmond Győző

AZ ÓRÁSNÁL

Emlékeztek arra, amikor
nekünk, emlősöknek
génjeinkbe beleoperálták
az órát? Vízrel, homokkal,
mánusokkal. Az órát, amelyik ütött.
Fehérjéink hoppon maradtak.
Majd a megszokás. S egyre csak
védnek, védekezünk.
Napos-holdas pislogással,
hiú, évig érő fákkal.
Időtlen nyugtalanságban.
Emlékeztek-e arra, amikor
még nem mértük magunkat
vizes, homokos perccel?

Fújnak, fújnak a szavak.
A szél megpihen, a szó
a megszorultak ajkán elhal.

ESZEDBE JUT

Esendő vagy
Földet dobnak rád
Megnyugszol
Hiába nem akarnád

Eszedbe jut
ha rád bólínt
májusillattal a hárs
s ha szemedbe

könyököl a tavat
fodrozó virág
s ha beléd
simul a kedves
s hangját hallva
örömesőben jársz
Eszedbe jut

Esendő vagy
Földet dobnak rád
Megnyugszol
Hiába nem akarnád

ÉN IS

K. V.-nak újra és újra

Én is akartam az égis érő fát megmászni,
Megülni a táltos paripát,
Napalmát enni holdkiflivel,
Repülni, mint a gondolat,
Gyógyítani gyógyíthatatlanokat,
Mannát enni, nektárt inni,
Elmondani mondhatatlanokat,
Tokaji aszút vedelni
A libamájás sült gombához,
Akartam hinni, hogy érezni,
Tudni, látni, képzeln
Határtalanul sokat lehet,
Pedig az élet vize
Sekély vagy
Feneketlen kútban van,
Öröm és bánat könnye
Mind belőle ered,
Élve temet és temetve éltet,

Én is csak játszom
S gürcölök,
Gondterhelt, pajkos
Fellegek kétrét hajlanak
Egemen, földbe gyökerezett
Kobakom fölött.

Viztükör, 2006 (90 x 70 cm, olaj, vászon)